

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

.....

LA VENJANÇA DINS REPUDIATS
 112-14469
 CEDOC
 FONDS
 A. VILADOT

El secretari general del Partit Socialista Unificat de Catalunya, company Joan Comorera, és a Burgos complint condemna de trenta anys de reclusió imposada pel Consell de guerra celebrat a Barcelona el 6 i 7 d'agost del 1957.

El company Comorera ha estat condemnat en virtut d'un procés polític i ha estat condemnat amb anterioritat a la vista de la causa celebrada amb tot el silenci que ha estat possible d'assegurar a unes autoritats que se saben de sobres repudiades per tota l'opinió pública de Catalunya i d'Espanya tota, assistida del bo i millor de la consciència lliure de tot el món.

El silenci que el franquisme ha volgut fer entorn del procés de Joan Comorera diu prou clar quina és la importància que el règim actual d'Espanya dona a un presoner de la categoria i significació del patriota que entre tots hem de salvar. Joan Comorera no ha estat condemnat pels fets materials derivats de la seva entrada a Catalunya i de l'edició posterior de 30 números de "Treball" corresponents a altres tants mesos d'orientar el nostre poble des de dins mateix de la nostra pàtria esclavitzada pel règim més tirànic que registr la història de tots els pobles hispànics, agraujat encara a Catalunya per la rerecessió suplementària del moviment nacional de la nostra terra.

Joan Comorera ha estat enviat a presidi pels seus antecedents. La pena en què podia incórrer - imposada àdhuc en grau màxim - un "delinquent" sense història política pel fet d'haver entrat clandestinament al país i editar premsa clandestina quedava cancel·lada amb escreix per la detenció preventiva dels tres anys de presó cel·lular passats per Joan Comorera a la "Model" de Barcelona.

Però en la mateixa sentència, el règim de Franco diu prou bé perquè Joan Comorera ha estat condemnat a tan llarga pena de detenció: pels seus antecedents, per condemnar allò que és l'honor dels homes lliures, l'honor dels que dediquen llur vida a la causa de la llibertat i del benestar de llur poble, i, en el cas de Comorera, dels treballadors de la ciutat i del camp de Catalunya, de la causa general de la Revolució hispànica que acabarà amb els mals centenaris que fan del territori peninsular un dels països més endarrerits d'Europa.

El règim de Franco condemna en Comorera tota una vida política i així en la instrucció del sumari primer, i després en la sentència, es fa història detallada de la participació de Comorera en els actes i fets de més de quaranta anys registrats en la vida política i social de Catalunya, de la seva actuació en terres d'Amèrica, abans de la República, en terres de tot el món un cop van perdre una guerra que la justícia exigia que fos la victòria dels pobles hispànics, i grominocament acreditats i després abandonats.

Com un ú honor podem extraure de la sentència aquests dos paràgrafs: "Hechos, todos estos, que no son objeto de enjuiciamiento en este procedimiento por haber sido ya amnistiados o haber prescrito, en su caso, i que el Consejo consignó unicamente a título de antecedentes de los otros hechos posteriores." I aquest altre: "El 18 de Julio de 1936, al estallar el Movimiento Nacional, el procesado Juan Comorera Soler, a pesar de no formar parte del Gobierno de la Generalidad, se presentó inmediatamente a Compañys y, como secretario general de la Unió Socialista de Catalunya, prestó la ayuda incondicional, suya y la de las fuerzas de su partido..."

I aquest és el problema: el franquisme condemna avui, violentant totes les normes del dret processal, el que en un demà que entre tots hem de fer el més immediat possible, Catalunya proclamàrcom un acte de valor civil i patriòtic, com el públicament

d'un poble a un país dels patriotes que a presidí, junt amb els que són sota terra, diuen al món que Catalunya no és morta, que la Revolució democràtica que obrirà els camins al socialisme als pobles hispànics marxa, mal pesarà al franquisme, marxa inexorablement cap a la victòria.

Amunt i dempeus tothom, per escurçar els sofriments físics de tots els presoners del franquisme !

.....

A LA INIICI DE LA CONFERENCIA DELS PARTITS COMUNISTES I OBRERS

Els representants dels partits comunistes i obrers dels països socialistes, reunits a Moscou en ocasió dels 40 anys de la Revolució Socialista d'Octubre, van signar la Declaració de la qual subratllem, avui, als punts següents, en espera, si cal, de subratllar-ne d'altres per a memòria de desmemoriats voluntaris :

"... cal enfortir, molt especialment, la unitat i la cooperació fraternal dels Estats socialistes, dels partits comunistes i obrers de tots els països, assegurar la cohesió del moviment internacional del treball, de l'alliberament nacional i de la democràcia."

"... cal educar tots els treballadors en un esperit internacionalista i patriòtic alhora, menar una lluita enèrgica per a superar les supervivències del nacionalisme burgès i del xovinisme."

Sobre les lleis de la Revolució socialista :

"... Aquestes lleis es manifesten arreu, la qual cosa no exclou pas una gran diversitat en les particularitats i les tradicions nacionals que són producte de la Història i que cal tenir absolutament en compte."

"Aquestes lleis són les següents : Necessitat... de l'abolició de tota opressió nacional i realització de la igualtat en dret i de l'amistat fraternal entre els pobles..., solidaritat de la classe obrera d'un país donat amb la classe obrera dels altres països; internacionalisme proletari .

"El marxisme-leninisme exigeix que aquests principis generals de la revolució i de l'edificació socialista siguin aplicats tenint en compte les condicions històriques de cada país; rebutja la imitació gaga de la política i la tàctica dels partits comunistes d'altres països. Lenin ha insistit diverses vegades sobre la necessitat d'aplicar correctament els principis fonamentals del comunisme d'acord amb els trets específics de cada nació, de cada Estat nacional. La ignorància de les particularitats nacionals per part del partit proletari duu fatalment al trencament amb la vida, amb les masses; perjudica inevitablement la causa del socialisme i, inversament, l'exageració del paper d'aquestes particularitats, la renúncia de la veritat general del marxisme-leninisme sobre la revolució i l'edificació socialistes, amb el pretext de les particularitats nacionals, perjudiquen infal·liblement la causa del socialisme. Els participants a la Conferència creuen necessari lluitar simultàniament contra aquestes dues tendències."

El nostre Partit hi està totalment d'acord i creu haver estat conseqüent.

La Conferència va remarcar la necessitat d'eliminar tota tendència al revisionisme, però també la del dogmatisme, del sectarisme, de l'esperit escolàstic, el de les cites a dojo. I, no cal dir, l'oportunisme.

I el P.S.U. de C. es pregunta : No és revisionisme imposar l'oblit que el nostre Partit ha estat Secció catalana de la I.C ? No és dogmatisme, contra l'acord de la Internacional, aplicar la tesi que a cada Estat correspon només un partit comunista ? No és sectarisme, esperit escolàstic, pretendre esborrar el P.S.U. de C. del mapa polític de Catalunya per a convertir-lo en una secció regional sense cap força

al país i contra la voluntat dels treballadors catalans ?. No és troncar amb la vida i la realitat històrica pretendre imposar altra vegada l'esterilitat en què es corsecà durant cinquanta anys el moviment obrer de Catalunya abans de la creació del P.S.U. de C?

De què pot ésser acusat el P.S.U. de C. i el seu secretari general, company Jean Comorera ?. De voler mantenir el primer partit de la unitat de socialistes i comunistes en un país del món capitalista ?. De voler mantenir la seva independència orgànica, respecte tot altre partit, perquè aquesta fou el 1936 la voluntat dels que van fundar el P. S. U. de C. i aquesta és la voluntat dels treballadors d'avantguarda de la zona de més concentració obrera de la Península ?. De què pot ésser acusat el partit que és a Catalunya el banderer més qualificat de la qüestió nacional i que lluita, no per separar la nació catalana de les altres nacions peninsulars, sinó, un cop lliure, integrar-la a la Federació democràtica de Repúbliques hispàniques ?. Qui són els malalts i els intoxicats de nacionalisme burgès, als que defensen la integritat del partit de la classe obrera catalana, amb tot el seu caràcter autèntic de partit nacional de Catalunya, de partit de la unitat dels socialistes i comunistes que treballen a Catalunya a despit de llur origen nacional ?. O és que la desviació nacionalista i reaccionària només pot ésser una tara condemnable en els treballadors de Catalunya ?.

A la llum de la Declaració dels representants dels partits comunistes i obrers reunits darrerament a Moscou, els militants i dirigents del P.S.U. de C. creuen haver obrat en marxistes-leninistes, creuen, en mantenir el P.S.U. de C. amb totes les característiques que són la glòria de la classe obrera de Catalunya, poder presentar-se davant el moviment internacional amb molt més bon balanç moral i àdhuc material que els que han comès l'aberració antiproletària de voler liquidar el partit que fou proclamat "ninea dels ulls de la Internacional Comunista.

.....

L'INTERNACIONALISME PROLETARI I LA DESVIACIÓ COSMOPOLITA

En el periòdic de la secció regional catalana del P.S.O.E. - no hi fa res que aparegui sota l'anagrama de M.S. de C. - s'ha afirmat que, en la qüestió nacional, es prefereix coincidir amb la classe obrera castellana que no pas amb la burgesia catalana.

El Buró Polític del P.C. d'E. ha fet dir reiteradament el mateix, la qual cosa és justa i no pas matemàtica per força. I no ho és quan com en el periòdic esmentat i el B. P. per no coincidir amb la burgesia catalana, coincideixen amb la burgesia castellana, falsejant així un dels principis bàsics del marxisme-leninisme.

Es justa quan l'Institut de sant Isidre va el 1934 a Madrid a protestar de la llei catalana de Contractes de Conreu, i els treballadors madrilenys declaren la vaga general per a paraitzar els facciosos catalans.

No ho és tant quan els treballadors madrilenys i d'Espanya tota es creuen la història inventada per La Cierva segons la qual el 1909 Barcelona s'aixecat en un moviment separatista - quan era contra la guerra del Rif - , i no presten cap ajut a Barcelona.

I no ho és gens quan els treballadors de fora de Catalunya no estan al costat de Mncià i la República Catalana el 1931 i el 1934 al costat de Companys i l'Estat Català, cosa agreujada encara pels treballadors cementistes catalans, els quals van fer el gegant al costat de Lerroux i Gil Robles.

De manera que, amics, anem amb compte en la propagació de certes formulacions. No sempre és reaccionari coincidir amb la burgesia nacional. I la història de tots els ~~països~~ països ho demostra.

Eren revolucionaris els treballadors polonesos coincidint amb el reaccionari Languiewicz el 1863, i eren internacionalistes els treballadors russos en solidaritzar-se

amb els patriotes polonesos - progressius o no - represaliats pel rus Muraviev.

Eren revolucionaris i patriotes els treballadors polonesos en no aprovar el polonès i socialista Pilsudski el 1920, i ho eren en enfrontar-se al coronel Bask, enemic jurat de la Unió Soviètica.

Eren revolucionaris els comunistes irlandesos Larkin i Collins, penjats per haver lluitat al costat del reaccionari De Valera el 1920, i feren internacionalistes els treballadors anglesos que no s'oposaren a la independència d'un Estat que no té res de progressiu.

Aquesta posició és vàlida per a tots els països: Vàlida doncs, també, en tots els territoris de l'Estat multinacional espanyol. Vàlida mentre no es resolbran els problemes nacionals de Catalunya, Euscadi i Galícia. Vàlida ahir, avui i demà, un demà que el patriotisme i la conseqüència revolucionària dels treballadors catalans, bascos i gal·lesos i l'internacionalisme dels treballadors de la nació opressora, Castella, no escurçaran els terminis de la solució de la qüestió nacional a Espanya.

I no hi valen habilitats polèmiques. En qüestió nacional va estretament unida al problema general de la revolució socialista. Ho han dit Marx i Engels, Lenin i tots els marxistes revolucionaris del món.

El P.S.O.E. i el P.C. d'E. faran, doncs, un bé extraordinari a la causa de la revolució socialista si ensenyen internacionalisme a llurs militants, tot desant tòpics que no són altra cosa que cosmopolitisme mal disfressat de gent que es creu, igual que llur burgesia, que llur nació és la "nació exemplar", criticada per Marx, la "nació dotada d'un privilegi per a bastir un Estat", tal com denunciava Lenin.

Lenin, del qual són aquestes paraules: "El centre de gravetat de l'educació internacionalista dels obrers dels països opressors - cas de Castella - ha de raure necessàriament en la propaganda i en la defensa de la llibertat de separació a favor dels països oprimits - cas de Catalunya -. Sense això, no hi ha internacionalisme. Tenim el dret i el deure de menysprear i de qualificar d'imperialista i canalla tot socialdemòcrata d'una nació opressora que no desplegarà una propaganda d'aquest tipus".

Lenin parla d'imperialistes i canallas. Els dirigents socialistes i comunistes que munten seccions regionals a Catalunya s'aplicaran doncs, l'adjectiu que més els plaurà.

.....

V A N A L A D E R I V A

Amb data del 12 de novembre darrer, el Consell Executiu d'Esquerra Republicana de Catalunya féu pública l'acta de la seva reunió de dos abans, de la qual, entre altres acords, figura el següent:

" En la sessió final, a la qual assistí el President de la Generalitat, senyor Josep Tarradellas, se procedí a un profundit canvi d'impressions on el curs del qual foren exposades, amb tota cordialitat i patriotisme, les raons on què es basen els punts de vista que sobre els problemes polítics de l'actualitat han exposat públicament, i en diferents ocasions, els assistents a l'esmentada sessió. Aquest convingueren unànimment en la conveniència de donar publicitat a l'acord escaigut on

la reunió del Consell Executiu del dia 3 de març d'enguany, del qual fins ara només tenien coneixement els organismes i militants del Partit, i el text del qual diu així: "Havent estat el membre del Consell Executiu senyor Tarradellas elevat a la Presidència de la Generalitat de Catalunya, distinció que comporta la representació de tots aquells que romanen fidels a la legalitat catalana, s'expressa la conveniència de considerar-lo allunyat de les tasques de membre del Consell Executiu durant el període en què exerceixi l'alt mandat nacional conferit pel nostre Parlament en la seva sessió del 7 d'agost del 1954 celebrada a Mèxic. El President de la Generalitat serà consultat sempre que les circumstàncies ho aconsellin".

I s'ens acut: Quina és la legalitat catalana? La legalitat catalana és, si no ens equivoquem, la derivada de la Constitució republicana del 1931 i de l'Estatut d'autonomia promulgat, el d'Estat, el 15 de setembre del 1932 i, l'Interior, el 26 de Maig del 1933, vigents encara, a menys de donar raó a les cançons de Franco.

I qui són els fidels representats pel president de la Generalitat? Els que al mateix full fan pública la declaració esmentada o els ~~els~~ catalans que no tenen cap part ni part en la pasterada de París i que omplena les dues columnes del Noticiari que segueix a la nota de la reunió del Consell Executiu d'E.R. de C.?

Estantmateix es fan filigranes en l'art de desconcertar l'opinió del país, la de l'interior i l'emigrada, i és legítim de preguntar: Si es fan pactes al marge i contra les Institucions legals, quin serà el futur més probable de Catalunya? El de quedar-se sense autonomia?

En l'Espanya "indolent i esquerra" de la qual parla Serra i Moret - el partit del qual és també signant del pacte de París - tot és possible. I ni hi fa res que el propi company Serra i Moret hagi dit en el mateix treball una veritat com aquesta: "Catalunya, esclafada, esclavitzada de vell nou, va perdre més del que havíem guanyat, més del que havia perdut en anterior cataclismes".

Que Catalunya ho ha perdut tot ho ha dit també el senyor Sauret, la qual cosa no li ha impedit de signar pactes temeraris sense exigir les garanties teòriques que es van exigir en el pacte de San Sebastián que infantà la República del 31.

Ja està bé aquest anar amb mitges tantes. L'únic satisfet de tot aquest repugnant contuberni no pot ésser altre que Franco.

Però que quedi ben clar. El nostre Partit no s'hi ha embolicat ni s'embolicarà amb els que van a la deriva i la sortida fatal dels quals és un naufragi que no farà cap pena a Catalunya.

.....

NO SOM CATALANS A MITGES

" Catalunya és una nació oprimida, li escauen tots els principis marxistes-leninistes sobre la qüestió nacional. Tots, sense excepció, car no s'és català a mitges ni nacional a estones perdudes. Els catalans han d'exercir el dret inalienable i imprescriptible d'autodeterminació".

Comorera, París, abril del 1950

.....

Problemes de la Revolució
democràtica espanyola.

República Federal a federació democràtica
de Repúbliques hispàniques

Els conjuminadors de solucions que no són cap solució - almenys la bona - valdria la pena que tinguessin en compte l'opinió del poble que volen educar i dirigir. Que tinguessin en compte que el poble, quan no té altre element de judici, es guia per l'instint. I així ha estat arreu del món... i, així ha estat a casa nostra.

La fallida actual d'alguns republicans i socialistes els col·loca en el pendent de Castelar després que es va deixar subtilitzar "inocentament" la primera República, però el prestigi no fou pas una satisfacció de Castelar, sinó de la integritat de Pi i Margall i de Salmeron.

I és que es pot abandonar tot, àdhuc territoris i la pròpia vida, però no es poden abandonar principis. Castelar acabà fent els gegants per les taules ben parades de marquesos i de duquesses i la seva glòria passada s'esfumà amb el vapor de les menjades pantagruèliques. Mentre que la probitat i l'austeritat de Pi i Margall i de Salmeron són encara celebrades per la immensa majoria de les multituds dels nostres pobles, mentre Pi i Margall i Salmeron passen per polítics honrats i clarividents, Castelar té la fama d'un gran xerraire, tot el bec del qual no ha pogut fer esborrar en l'ànima popular que el possibilisme castelari fou una posició lamentable d'un polític fracassat. Ningú no ha cregut mai que la Constitució monàrquica del 76, filla de la saguntada de Martínez Campos i neta de la traïció de Pavía, equivalgués, pel seu contingut, a la consagració dels principis essencials de la primera República, tal com explicava per a justificar-se el senyor Castelar.

Que ho tinguin present els signants de pactes amb el dimoni i l'única posició justa i hontada és la de mantenir enlairada la bandera de la República. La de no tocar-la amb contubernis amb gent que no tenen cap predicament al país. La de no acceptar la tesi d'origen reaccionari segons la qual cal evitar una nova guerra civil, com si la guerra civil fos el patrimoni de la democràcia hispànica, com si les forces democràtiques fossin les sublevades del 1936, com si aquestes forces haguessin de penedir-se d'un crim que només es pot imputar als traïdors al país.

L'afany de pacificació va estretament lligat a la fidelitat republicana. Car la República vingué en mig de festes i no pas a canonades com ha vingut el franquisme. L'ordre fou pertorbat per uns generals sense paraula i sense honor, per la reacció que volia perpetuar la gana centenària de milions de treballadors del camp i de la ciutat, per les forces faraòniques que són un dels darres vestigis del feudalisme a Europa. L'ordre ha estat alterat pels enemics de la República, pels enemics de la classe obrera, pels que no volien la Reforma agrària, pels enemics de les llibertats nacionals de Catalunya Euscadi i Galícia, pels enemics de tota llibertat i esperit progressiu. Pertorbat per les forces autores de quatre guerres civils en pocs més d'un segle i que estan disposades a tornar-hi si la voluntat nacional dels pobles hispànics prospera a l'hora de poder expressar-se lliurement i públicament.

Compte, doncs, amb les capitulacions que deshonren i que són una prima a l'agressor de sempre. Si es troba que la República del 31 està superada, que es treballi per a transformar-la en el règim que cap força productora i progressiva del país no desmentirà; en federal i veritablement democràtica. Altrament són pasterades que no mereixeran la nostra aprovació i, molt menys, la nostra complicitat.

Aquesta declaració l'ha signada Joan Comorera davant els seus jutges a Barcelona i per això és a Burgos complint condemna.

.....
.....

DE QUI ES BURLEN ?

El P.S.U. de C. és a Catalunya. Hi és en essència i en potència. Hi és cada dia més organitzat, i fidel als principis que li van donar vida el 1936, fidel a la nació catalana - nació oprimida -, fidel al socialisme, fidel al internacionalisme proletari.

I l'equip del qual Santiago Carrillo és manifestar màxim i Josep Moix criat número 1 ho sap, i quan ho oblida li ho recorda qui té prou autoritat per a recordar-li-ho.

La qual cosa no impedeix, però, que l'equip destructor de la unitat política de la classe obrera de Catalunya - i de retop la de la Península en general - surti periòdicament amb la ficció que un dia fou anomenada "partit dels comunistes catalans" plataforma morta i enterrada fa ja anys, perquè el P.S.U. de C., amb el seu secretari general, Joan Comorera, és una realitat viva, més forta que les especulacions d'un equip antisocialista, més sòlida que la d'una colla de desgraciats lerrouxistes de nou encuny.

Cada cop que el B.P. del P.C. d'E. es veu obligat a respondre concretament als reptes fets per la direcció autèntica del P.S.U. de C., la resposta és la fugida per la tangent: celebració, un dia, d'un primer congrés fantasma d'un no menys fantasma P.S.U., celebració, ara, d'un ple d'un Comitè Central nomenat per decret i que hom es pot demanar com ha estat possible de reunir.

Que ningú no s'amofini: abans ni ara no ha existit cap dificultat per a reunir una tertúlia que tota plegada cabia dins d'un taxi. Però aquest passatemp que en altres circumstàncies hauria estat simple facècia constitueix avui un escarni sagnant a la classe obrera d'un país que no té altre "pecat originari" que el de moure's en un poble sotmès a règim semi-colonial i així és tractat per tots els partits polítics espanyols, i entre els quals el socialista i el comunista no es diferencien en la pràctica, quan es tracta de Catalunya, ni del propi franquisme.

El B.P. del P.C. d'Espanya va massa amunt en el seu estarrufament nacionalista i massa avall en el terreny de la claudicació i del renegament dels principis marxistes-leninistes. I avui fins i tot més que el 1949, no s'hi val. No s'hi val després del compromís concret i indefugible que les circumstàncies han imposat d'acceptar a un equip que es revela com francament enemic i sabotejador de la unitat política de la classe obrera de Catalunya.

Denunciem, doncs, els autors de congressos i comitès centrals fictius que a més són negats per textos com el següent: "Al saludar los resultados de la Conferència de Moscú, en la que nuestro Partido estuvo representado por los camaradas Dolores Ibárruri, Santiago Carrillo, Enrique Lister, Vicente Sains y José Moix" (Mundo Obrero, 15 - 12 - 1957.), confessió prou clara i explícita que "llur" P.S.U. no és més que una mera secció regional catalana del P.C. d'Espanya. Car, de quan ençà, Josep Moix, és militant i dirigent del P.C. d'Espanya?

Denunciem la mala fe de sincronitzar aquestes maniobres amb la correspondència que Joan Comorera rep al presidi de Burgos de mandatària del Buró Polític que havien intentat deshonorar abans el nostre secretari general amb un canibalisme polític sense precedents al nostre país.

Denunciem, encara, la cabuda que tals maniobres troben en l'òrgan central del P.C.F., veritable atemptat a l'internacionalisme proletari, prima inadmissible a una direcció responsable de la sovintejada caiguda de comunistes a l'interior d'Espanya i a la qual és ja hora de preguntar com són possibles tantes desgràcies, la darrera de les quals és la detenció dels comunistes de Madrid, motiu, per altra banda, d'especulacions intolerables per part d'un equip cada dia més desprestigiat i culpable del vessament d'una sang generosa que és crim imperdonable.

LA SOLIDARITAT SINCERA I LA "SOLIDARITAT" DELS CÍNICS.

Retallem del número 14 de Nueva República :

"La eficacia de la solidaritat se ha mostrado una vez más en el caso concreto del antiguo consejero del Gobierno de la Generalidad, a la vez que uno de los más relevantes dirigentes marxistas de Catalunya, Joan Comorera. Ya pena que se le ha impuesto, 30 años de presidio, es bárbara, y por él como por tantos otros habrá que seguir luchando hasta arrancarles de las ergástulas y devolverles a la libertad, a la luz y a la vida. Sin embargo, en una situación distinta y sin el apoyo solidario que se le prestó en Cataluña misma y en el extranjero (y prestándosele a él se lo prestaban a todos los presos de España) un hombre de su significación, de su historia, que además ha tenido una conducta de antifascista consciente y valiente tanto durante la instrucción del proceso como ante el Consejo de guerra, habría corrido la misma suerte que impusieron a Companys, Zugazagoitia, Cruz Salido y tantos otros los militares, el clero, los falangistas y toda la reacción española."

I més avall, sobre el cinisme d'uns aventurers sense vergonya :

"Señalemos, ya que hemos nombrado a Comorera, que tanto el B.P. del P.C.E. como quienes titulándose "P.S.U.C." son mandatarios de ese B.P. entre los catalanes, realizaron una enorme campaña contra él durante todo el tiempo que actuó clandestinamente en Barcelona, acusándole, entre mil. otras cosas, de estar en combinación con la policía de Franco. La campaña siguió después de su detención abundando en las acusaciones más inverosímiles. Dará hasta \$\$\$\$ poco antes de su condena. Ya condenado a 30 años esos mismos organismos dieron un comunicado por el "elovan su protesta contra el crimen que la dictadura de Franco comete con ese antifranquista", tras afirmar que fue expulsado del Partido, entre otras cosas, "por ser un nacionalista bugués".

.....
EMILE KAHN

La mort acaba d'endur-se un dels homes més venerables de França. Emile Kahn, president de la lliga francesa dels Drets de l'Home, acaba de morir gairebé sobtadament a Montpeller.

Kahn, jove i dinàmic, a despit dels seus 81 anys, ha estat tota la vida a primera línia en la lluita per la democràcia i la defensa de tota llei de perseguits.

I és clar, el company de camí i de lluita de Zola i de Romain Roland, de Barbusse i de Victor Basch, no podia deixar d'estampar la seva firma al peu d'una crida històrica que ha ajudat en alt grau a evitar el piquet d'execució al nostre company Joan Comorera.

Aquesta col.laboració preciosa haurà estat un dels darrers actes públics d'Emile Kahn, exemple de robustesa moral, exemple de generositat, de respecte d'una justícia atropellada massa sovint pel món.

El P.S.E. de C. s'inclina, agraït i emocionat, davant la despulla d'aquest campió de la defensa de l'Home amb majúscula.

.....
L'acusació de nacionalisme petit burges llançada contra els marxistes d'una nació oprimida és molt sovint la cortina de fum amb què els que la llancen tracten d'ocultar llur propi nacionalisme imperialista i hegemònic.
.....